

нѣкой че медь ще покане отъ тѣхъ. Двѣ малки емкы ся образувахъ и отъ двѣтъ страны на ланитытъ му кога рече да ся усмихне. А съразмѣрно съ възрасттъ му (едва наставаше шестнадесетъ гѣдинъ) имаше израстъ высочкъ. И наедно съ момчешкото му простодушіе виждаше ся да бѣше и пѣргавъ и жилавъ като всяко момче порасло въ жестокъ и самораслъ животъ.

Мацко гледане като прѣхласнхъ онова вълшебно огледало . . . . надежды златы лѣтѣхъ около него и отъ хаосътъ на злочестинытъ, той ся намираше въ океанътъ на добродестиннытъ.

Но тутакъ си ся усѣти за женхъ на тъмничнытъ стражъ; остави огледалото и съ свѣщътъ въ рѣкхътъ слѣзе низъ сълбхътъ.

Туркынята щомъ го видѣ зе да мърмори и да выка.

— Невыкай, ханхъмъ! рече ъ Мацко. Погрѣшка станхъло и вмѣсто да ни кажхъ че мѣжа ти го прѣнесли пакъ въ сжщото заплѣ, казали ны че ще го прѣнесхътъ, както мисляхъ, на болницхътъ въ Галатхъ, кой знае защо сж мѣнили умъ. Азъ ще ти дамъ чловѣкъ да тя заведе тамо на срѣща.

— Часъ по-напрѣдъ, рече туркынята.

— Това което искахъ и азъ; (рече Мацко на умътъ си) намѣреніето ми бѣше да минъ тука на срѣща безъ да мя улови нѣкой. Сега то ся свърши. Кога е тѣй колкото по скоро (рече на високо).

И побърза та събуди одного отъ слугытъ на когото рече :

— Да заведешъ тѣзи женхъ до насрѣщхъ на мостътъ; тамъ да я оставишъ; тамо насрѣщхъ е кайкчійтъ Малама; спи вхтрѣ въ варкхътъ си; събуди го, остави женхътъ самхъ и минувате съ варкхътъ тука на Галатхъ. Оставашъ въ варкхътъ додѣ съвне, и послѣ си идвашъ тука пакъ. Гледай да ся докарашъ въ тѣхъ работхъ като будень . . . . Гледай да тя не угади че щешъ да ѣхъ оставишъ на срѣдъ пхтътъ . . . . та